

Arrest

nr. 230 025 van 10 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag tot internationale bescherming in.

1.2. Op 31 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 217 800 van 28 februari 2019 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 25 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),
(...)”*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/10/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 28/02/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer, in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 08/08/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dat er eveneens sprake is van een manifeste appreciatiefout. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

*“Eerste grief: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM
Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».
Volgens de terugkeerrichtlijn: «De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in*

voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familielevens te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234 164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confondu par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid

moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen» (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: «Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M G. v. Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr.107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales: lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment: C.E., arrêt n° 168 712 du 9 mars 2007) ».

Quod non in casu. Mevrouw G. (...) werd niet uitgenodigd om haar mening te geven over haar situatie terwijl ze elementen had te maken punten met betrekking tot haar privéleven en tot haar gezondheidstoestand.

Eenzijds is Mevrouw G. (...) door een psychiater opgevolg (stuk 3) en krijgt ook farmacologische ondersteuning. Haar medische behandeling bestaat uit het innemen van verschillende medicamenten : Parotextine 20 mg, Larazepam 2,5 mg en Munipress 1 mg (stuk 4). Volgens de psychiater, Dr. Wuyard, « Dans ce contexte et au vu du lien étroit entre les symptômes décrits par la patiente et les événements traumatiques survenus en Tchétchénie, il me semble qu'un retour la-bas constituerait une exposition prématurée pouvant être néfaste à la santé de mentale de Madame G. (...) » (stuk 5).

Anderzijds heeft de moeder van Mevrouw G. (...) heeft de Belgische nationaliteit en woont sinds al meer dan 10 jaar in België (stuk 5). De neef van Mevrouw G. (...) - met wie ze opgroeide - bevindt zich momenteel nog in de asielprocedure en zou binnenkort door het CGVS de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus kunnen krijgen.

De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven van de verzoekster.

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere in het gedrang zouden komen door de aanwezigheid in België van de verzoekster die met haar Belgische moeder woont.

Ten slotte door geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van mevrouw G. (...) en haar gezinsleven in België, heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.

• Tweede grief: schending van artikel 3 van het EVRM

Daarenboven blijkt uit objectieve informatie dat er een ernstig risico in het hoofd van verzoekster bestaat in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië dat ze daar door de Tsjetsjeense autoriteiten mishandeld zal worden in strijd met artikel 3 EVRM.

Inderdaad zijn er verschillende gevallen gemeld van gedwongen verdwijningen van terugkerende Tsjetsjeense migranten. Een recente zaak dateert van September

2018: « Amnesty International is calling on the Russian authorities to immediately disclose the whereabouts of Azamat Bavduev, a Chechen refugee who was deported to Russia from Poland on 31 August and forcibly disappeared the next day. According to eyewitnesses, at around midnight on 1 September, several dozen armed men wearing Federal Security Service and Ministry of the Interior insignia came to the house where Azamat Bayduev was staying in the Chechen village of Shalazhi and took him to an unknown location with no explanation. His family was refused information about his fate and whereabouts. "There could hardly be a better illustration of why it is not safe to return Chechen refugees to Russia. Within hours of his arrival in the country, Azamat Bayduev was taken from his house by armed men and is now in an unknown location. We are calling on the Russian authorities to immediately disclose his fate and whereabouts and to ensure full respect of his human rights," said Denis Krivosheev, acting Regional Director for Eastern Europe and Central Asia at Amnesty International. "By returning Azamat Bavduev to a country where his life and safety is at risk, the Polish government was clearly in breach of its international obligations. This chilling incident is part of a well-documented pattern of horrendous human rights violations in Chechnya - just days ago, 15 countries demanded an investigation into systematic persecution, torture, enforced disappearances and extrajudicial executions» (stuk 7).

Volgens een OSAR-rapport worden Tsjetsjenen die terugkeren vanuit het buitenland meestal ondervraagd door de inlichtingendiensten en onder controle geplaatst. De Tsjetsjeense autoriteiten worden vervolgens op de hoogte gebracht van hun terugkeer. Gevallen van arrestaties, ondervragingen, ontvoeringen, mishandeling en moorden op Tsjetsjeense die in het buitenland geen asiel kunnen verkrijgen en die daarom terug naar Rusland moesten keren zijn in het OSAR-verslag vermeld. In zijn arrest 11. Zweden van 5 september 2013 en M.V. en M.T.t. Frankrijk van 4 september 2015, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vastgesteld dat het terugsturen van falende Tsjetsjeense asielzoekers in strijd is met artikel 3 EVRM.

« Risque aigu pour les personnes retournées Une personne dont l'expertise relative à la Tchétchénie est reconnue connaît différentes situations de personnes retournées qui ont été arrêtées, torturées ou dans certains cas elles ont disparu ou ont été tuées. 150 Selon les déclarations de Svetlana Gannushkina de l'organisation de défense des droits humains Memorial de janvier 2015, divers cas de repris de justice ou personnes condamnées auparavant en Tchétchénie sont connus. Lesquels sont retournés, suite à une décision d'asile négative à l'étranger, en Tchétchénie après des années et y ont été arrêtés et torturés. La Cour européenne des droits de l'homme a jugé dans les affaires I c. Suède du 5 septembre 2013 et M.V. et M.T. c. France du 4 septembre 2014 que les renvois des requérants tchétchènes violeraient la Convention européenne des droits de l'homme, en particulier son article 3. Selon une personne de contact interviewée le 4 mai 2016, les Tchétchènes qui retournent de l'étranger sont en règle générale interrogés par des représentants du service de renseignement interne FSB et placés sous contrôle. Les autorités tchétchènes sont informées du retour des requérant-e-s d'asile débouté-e-s. Des Tchétchènes auraient été battu-e-s et torturé-e-s à leur retour lors d'interrogatoires. Certains cas d'enlèvements et de meurtres ont aussi été signalés.

Cas documentés actuels de tortures et meurtres de personnes retournées. Le cas documenté le plus récent du meurtre d'un retourné par les forces de sécurité tchétchènes concerne le cas de Kana Afansev. lequel a été arrêté en relation avec l'explosion du barrage le 23 février 2015. Afansev a fui la Tchétchénie en 2013 et a déposé une demande d'asile en Suède, laquelle a cependant été rejetée. Le 26 février 2015, trois mois après son retour en Tchétchénie, il a été arrêté à Grozny et son corps a été remis le même soir à sa famille. Ses poignets présentaient des signes de torture par l'administration de chocs électriques.

Le 17 décembre 2015, un journal norvégien rapportait pour la première fois le cas de deux Tchétchènes renvoyés de Norvège qui ont aussi été torturés et tués à leur retour au pays d'origine: Umar Bilemkhanov a été arrêté. selon Memorial, immédiatement après son arrivée à Taéroport de Moscou en décembre 2011 par les services secrets russes et amené en Tchétchénie. Dans sa ville natale, il est informé du décès de son père, battu à mort par la police. Bilemkhanov a été arrêté et torturé avec des chocs électriques. Le 26 décembre 2012, il a été retrouvé mort. Les autorités tchétchènes ont indiqué qu'il s'agissait d'un accident de voiture. Memorial et Helsinki Committee estiment toutefois qu'il s'agit d'un meurtre à motivation politique. La voiture dans laquelle Bilemkhanov a été retrouvé n'était en effet nullement endommagée. L'autre requérant d'asile débouté. Aoti Naziuiev. a été renvoyé fin 2011 en Tchétchénie, où il participait activement au mouvement de résistance contre Ramzan Kadvrov avant

son déoart vers–la Norvège. Le 18 mai 2013, il a été oorté disparu par sa famille. Le 10 juin 2013, il a été retrouvé mort dans une rivière. Son cadavre présentait des traces de torture.

Cas documentés d'arrestations et de tortures de personnes retournées. Une personne dont l'expertise relative a la Tchétchénie est reconnue relevait dans un entretien avec l'OSAR du 23 mars 2016 le cas d'un Tchétchéne retourné de Belgique en 2015 et arrêté trois jours après son retour, torturé brutalement pendant 24 heures et interrogé sur les membres de la diaspora en Belgique. En 2013 déjà, l'OSAR mentionnait l'arrestation, respectivement la détention de deux Tchétchénes après leur retour en 2012 et 2011. Sur demande, l'ONG russe Memorial a signifié d'autres cas datant de 2012 a l'Organisation suisse d'aide aux réfugiés, qui révèlent l'intensité avec laquelle les forces de sécurité de Kadyrov recherchent les partisans présumés ainsi que les personnes retournées et leurs connaissances et parents, les maintiennent sous pression, les arrêtent illégalement, les condamnent a des peines d'emprisonnement et les torturent (stuk 8).

Er bestaat aldus voor verzoekster in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië een ernstig risico dat ze daar door de Tsjetsjeense autoriteiten mishandeld zal worden in strijd met artikel 3 EVRM.

Om alle deze redenen verwijt verzoekster de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikelen 3 en 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet.”

3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt :

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

De geboden mogelijkheid om relevante elementen aan te voeren is in voormelde bepaling dus enkel voorzien in geval van beslissingen tot intrekking of beëindiging van een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht van meer dan drie maanden op het grondgebied. *In casu* blijkt geenszins dat de bestreden beslissing een dergelijke beslissing betreft.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 , §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verwerende partij heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De verzoekende partij betoogt dat de voormelde plicht inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, dat dit hoofdbeginsel aan de verwerende partij voorschrijft een toekomstgericht globaal onderzoek te doen van het dossier voor het nemen van de bestreden beslissing, dat dit niet gebeurde daar zij niet werd uitgenodigd om haar mening te geven over haar situatie terwijl ze elementen had kunnen aanbrengen met betrekking tot haar privéleven en haar gezondheidstoestand.

3.5. Betreffende het door de verzoekende partij geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel en het aangevoerde hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, daar zij niet uitgenodigd werd om haar mening te geven over haar situatie terwijl ze elementen had kunnen aanbrengen met betrekking tot haar gezondheidstoestand, waarbij zij verduidelijkt dat zij door een psychiater wordt opgevolgd en farmacologische ondersteuning krijgt en dat volgens haar psychiater in deze context en gezien de nauwe band tussen de symptomen beschreven door de verzoekende partij en de traumatische ervaringen in Tsjetsjenië, een terugkeer zal leiden tot een vroegtijdige blootstelling die nefast zou kunnen zijn voor haar mentale gezondheidstoestand, wijst de Raad op wat volgt.

Dat recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24

december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

In dit verband dient wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida van het Hof van Justitie (HvJ 11 december 2014, C249/13), waarnaar de verzoekende partij ook verwijst, legt dienaangaande de verantwoordelijkheid heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een

onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

3.6. De Raad stelt verder vast dat in het administratief dossier een stuk zit waaruit blijkt dat de verwerende partij voorafgaandelijk aan het nemen van de verwijderingsmaatregel in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een onderzoek heeft gedaan naar het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Zo blijkt uit een nota van 7 juni 2019 dat volgende elementen onderzocht werden in toepassing van artikel 74/13 *“Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde geen in België verblijvende minderjarige kinderen te hebben, - Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde dat haar moeder, zus, stiefvader en stiefbroer in België verblijven, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern - Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaart psychische problemen te hebben, ze legt geen medische bewijzen voor. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten”*.

De verwerende partij stelt dat geheel terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens de asielpcedure verklaarde psychiatrische problemen te hebben, doch in gebreke bleef enig medisch bewijs voor te leggen.

Echter blijkt uit het betoog van de verzoekende partij en uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken dat zij na het afsluiten van de asielpcedure door de Raad op 28 februari 2019, psychiatrisch wordt opgevolgd en dit sinds 7 juni 2019, waarbij een dokter van de psychiatrische dienst op 9 juli 2019 vermeldt dat gezien de nauwe samenhang tussen de door de patiënt beschreven symptomen en de beleefde traumatische ervaringen in Tsjetsjenië, het hem lijkt dat een terugkeer aldaar een premature blootstelling kan veroorzaken die nefast kan zijn voor de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Gelet op de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken kan de verwerende partij in haar verweernota niet dienstig betogen dat de verzoekende partij thans niet middels een medisch attest aantoonde dat zij psychische problemen heeft, noch dat de verzoekende partij niet aan de hand van concrete gegevens aantoonde dat zij zich kan beroepen op het in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde element betreffende de gezondheidstoestand.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij, na het beëindigen van de asielpcedure op 28 februari 2019 en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op 25 juni 2019, werd gehoord. Dit wordt door de verwerende partij overigens in de verweernota's niet betwist.

3.8. Gelet op het feit dat de verzoekende partij na de asielpcedure doch reeds voor het nemen van de bestreden beslissing opgevolgd werd door een dokter van de psychiatrische dienst en gelet op het feit dat betreffende de psychische problemen waarvoor zij wordt opgevolgd wordt geattesteerd dat een terugkeer omwille van deze problemen nefast kan zijn voor de gezondheidstoestand, komt het de Raad voor dat de verzoekende partij, indien zij was gehoord, elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had kunnen naar voren brengen die na een individueel onderzoek ervan het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Het feit dat zij de aan haar verzoekschrift gevoegde stavingstukken niet had voorgelegd aan de verwerende partij, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers werd de verzoekende partij niet in de mogelijkheid gesteld de voormelde elementen of bewijsstukken die deze elementen aantonen, voor te leggen aan het bestuur. De verwerende partij mag hierbij niet uit het oog verliezen dat de thans bestreden beslissing geen antwoord vormt op een door de verzoekende partij ingediende aanvraag, maar een beslissing die op eigen initiatief van het bestuur genomen werd, zonder dat vooraf aan de verzoekende partij kenbaar was gemaakt dat een dergelijke beslissing zou worden genomen, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de nodige elementen en/of stukken niet aan het bestuur werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

3.9. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij effectief aan psychiatrische problemen lijdt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift stavingstukken voegt van een dokter van de psychiatrische dienst die attesteert dat de verzoekende partij zich presenteert met een anxiodepressief beeld compatibel met een posttraumatisch stresssyndroom.

3.10. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht wordt dan ook aangenomen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelenonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, hoeven deze niet verder te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER